

SZENT PÉTER

A faragatlan ember, Péter, a tarfejű, ki esküdözött öklét rázva,
Im, égnek emelt kézzel elsőül esküszik, s nem holmi hallomásra,
De az élő Krisztusra, vallván, hogy talpig Ő az, ki előtte áll ott.
Ezért Péter ő mindörökre, mert hitte, mit a szeme látott.

Jézus maga kivárta Péter bizonyosságát:

S miképpen ő az Istent hitte, hiszem én Péter igaz száját.

„Szeretsz-e, Péter?” kérdé az Úr őt három ízben.

S Péter, ki három ízben megkísértve, csak imént tagadta meg
három ízben,

Sűrű könnyek közt válaszol: „Te tudod, Uram, hogy szeretlek!”
„Legeltesd juhaimat mindörökké, míg legfőbb Pásztoruk nyájába
nem sietnek!”

Most őt terelgetik; im, este van: megáll,

Leveti tunikáját, miként ama hajnali halfogáskor Genezáret hab-
jainál,

S megpillantván keresztjét, min lefelé fog függni karja ága,
Az agg halász csak mosolyog fehérszín szakállába.

Szent Péter, pápák elseje, fenn áll a Vatikánon,

Bilincsbevert keze Rómát s a földet áldja az alkonyi sugárban.

Most megfeszítik fejjel a föld felé, de égnek nyúlik apostoli lába.

Krisztus a fő, de Péter a talp s a keresztény hit szorgalmatosságáa.

Jézus a földbe plántálta keresztjét, de Péter égbe gyökerezte.

Szilárdan csügg az örök igazságokon keresztbe.

Jézus, gyümölcs gyanánt a száron, minden súlyával földnek
nehezül,

De Péter, mintegy horgonyra feszítve, a kettős mélybe még bel-
jebb merül.

Visszáról néz a mennyre, melynek kulcsárosa s a városra, amely
Kéfáson áll.

Istent látja, miközben lába vére csöppenként arcába csordogál.

Testvére, Pál, már hazatért; mellette van, ki megelőzte,

Szentlecke-ként, az evangéliummal betetőzve.

Testük a Teremtőre vár, egymás mellett egy súlyos kő alatt.

Boldog Róma, ki alapítódul másodszor leltél ily két férfiat!

Fordította: Szedő Dénes OFM.